

Ősz a Farkas-tónál, Árnyas út, Komp a Dunán, Mesevilág – csak néhány cím Nagy Edit különböző technikával készült alkotásai közül, amelyeket az Országos Idegennyelvű Könyvtár (OIK) átriumában megcsodálhattunk. A tatabányai József Attila Megyei és Városi Könyvtár munkatársa nem első ízben mutatkozott be közönség és kollégák előtt, de talán most először kerültek művei olyan közegbe és térbe, amelybe tökéletesen illeszkednek. A légies, felfelé törő, nyitott átriumban ízletesen és szellősen elhelyezett pasztell csendéletek, meseszerű tollrajzok és fantáziaképek, az akvarell tájképek sajátos és bensőséges hangulatot teremtettek az elmélyülésre: egy csöpp szigetét a Szépségnek, lélekig hatoló érintettséget.

A szeptember 26-án nyílt kiállítás szervesen illeszkedett a Magyar Könyvtárosok Egyesülete (MKE) *Alkotó könyvtáros* címen indított rendezvénysorozatába. A gödöllői vándorgyűlés (2005) adott először lehetőséget arra, hogy a művészi vénával megáldott könyvtárosok erről az oldalukról is bemutatkozhatnak. Az egyszeri alkalomnak gondolt pályázat és kiállítás azonban folytatást kívánt. 2006-tól az MKE és az OIK közös szervezésében indult útjára az *Alkotó könyvtáros* sorozat. Művészeti ágtól függetlenül (festészet, illusztráció, fotó, zene stb.) és bármilyen formában (kiállítás, tárlat, koncert, irodalmi rendezvény) rendszeres bemutatkozási lehetőséget kínál azzal a nem titkolt céllal, hogy a könyvtárosi életpályát vonzóbbá tegye, valamint erősítse annak társadalmi elismertségét.

A megnyitón Mender Tiborné főigazgató köszöntője után Fehér Miklós, az MKE főtárosa elmondta, hogy immár nyolcadik alkalommal került sor egy tehetséges kolléga bemutatkozására. A Kis herceget és Móra kis bicebóját megidézve, Dsida Jenő szavaival arra kért, pihenjünk meg csendesen e csodálatos ajándék mellett, amit Edittől kaptunk.

Horváth Péter festőművész, Edit tanára és alkotótársa, az amatőr művészet jelentőségére hívta fel a figyelmet: szembe fordulás az érthetetlen, öncélú magamutogatással, a tájképfestészet túlélési esélye. Nagy Edit többnyire tájképeket fest. A pasztell és a tollrajzok érezhetően kiforrottak, az akrilfestéssel most ismerkedik. A Bányász Képzőművész Kör (Tatabánya) foglalkozásain, a művésztelepeken megszerzett gyakorlatnak köszönhetően érett és kifinomult képeket készít. A művészet iránti alázat és szeretet, az alkotásvágy, az alkotótársak példája és kritikája hajtja az új technikák felé. Ahogy a munkájából adódóan fontosnak érzi a szöveg és a kép egységét, az író és a rajzoló egy egységet alkot, ő maga a látvány és a hangulat egységét szeretné érzékeltetni.

Mindannyian egyetérthetünk Horváth Péterrel abban, hogy boldogabb és teljesebb az élete annak, aki talál magának ilyen elfoglaltságot, ebből építkezhet a lelke.

Azt hiszem, nem csak Tatabányán és Budapesten örülünk Edit sikerének. Büszkék vagyunk rá, hogy november 4-étől december 31-éig a Miskolci Egyetem Könyvtár, Levéltár, Múzeum Olvasótermében látható a kiállítás. ■